1e JAARGANG, No. 9 VESCHIJNT TWEE MAAL PER MAAND 25 JULI 1932

FASCISTISCH STUDIEBLAD
VOOR DE NEDERLANDSCHE JONGEREN
OFFICIEEL ORGAAN VAN DEN „FASCISTISCHE JONGERENBOND"

REDACTIE: B. GODEFROY, C. TEEUWISSE - VASTE MEDEWERKING VAN: J. HOLLANDER, B. H. STOLTE Jr.
ADMINISTRATIE: POSTBUS 50 AMSTERDAM-O. - ABONNEMENT P. KWARTAAL Fl. 0.65 - LOSSE NUMMERS Fl. 0.10

Het vieze kleurtje.

De Nederlandsche arbeiders worden afkeerig van water- en melkpolitiek.

Zooals men weet, heeft het N.V.V. (Ned. Verbond v. Vakvereenigingen) steeds braaf achter de S.D.A.P. aangedraafd. Dit is in zekeren zin zeer loffelijk: op deze wijze kunnen de leden van het N.V.V. er steeds zeker van zijn, het pad der burgerdeugd te blijven bewandelen, dat weliswaar in hooge mate platgetreden, maar toch nog altijd knus en veilig is.

In de schoone harmonie die hieruit ontstaat doen zich echter sedert geruimen tijd wanklanken hooren. Stel U voor: een aantal onverlaten is zich gaan verbeelden dat het een bond die in de eerste plaats de belangen der arbeidersklasse moet verdedigen, slecht betaamt, achter een politieke partij (en wat voor een!) aan te loopen. Ook hier is zoo langzamerhand de waarheid door gaan dringen dat de rose bonzen, die van de door N.V.V.-leden gestorte gelden een bestaan leiden, dat niet te zeer door materieele zorgen wordt gekweld, een merkwaardige vrees vertoonen, zich te overwerken.

Door sommige N.V.V.-ers wordt dus een gevaarlijk radicalisme aan den dag gelegd, een geest van liefdelooze critiek is in hen gevaren; de zacht-rose schemering die steeds het gedoe der heeren vakbonzen liefelijk verborg, wordt door deze critische belichting verdreven.

De officieele organen van het N.V.V. kunnen echter moeilijk gaan opnemen, wat er alzoo op de leiders wordt aangemerkt; de kolommen staan veel te vol met lofzangen op het beleid van het N.V.V., op de edelaardige politiek der leiders, en op het vrouwenrubriekje kon toch ook niet gekort worden. De opposanten zijn dus hun eigen blaadjes gaan uitgeven, teneinde het vreemd gedrag van de hoogere instanties in 't N.V.V. te becritiseeren; jammer voor de heeren valt er veel te becritiseeren, en 't wordt dan ook gedaan. Typisch is dit voorbeeld: onder het hoofdje: Het eenheidsfront van baas en bons" treffen we in „De Opposant", orgaan van de oppositie in den Ned. bond van Transportarbeiders het volgende aan:

Eenige arbeiders, die zich voor de woning van den bonds-secretaris, Frans v. Duuren hadden geposteerd, ontdekten dat deze werker voor 't heil der arbeiders, zich pas om 10 uur 's morgens naar zijn kantoor begaf, waar hij dan tegen half elf zou kunnen arriveeren. Kennelijk verontrust over deze belangstelling voor zijn werkijver ging de heer v. Duuren een Entam garage binnen, die hij verliet, in den particulieren wagen van den directeur, door dezen zelf bestuurd. Zonderling bedrijf en niet bepaald consequent, voor een bestrijder der bezittende klasse, dat zeer terecht scherpe critiek uitlokte, temeer omdat het niet alleen staat.

De hoogere machten zijn echter opgetreden. Deze oppositie-blaadjes zijn gevaarlijk voor de rust in het N.V.V., zij zeggen onaangename waarheden. Vandaar, in „de Tranport-arbeider" van 9 Juli is plaats ingeruimd voor een streng artikel aan het adres van de radicalisten. Tusschen verhalen over vrouwen die hun soep laten overkoken omdat ze naar de V.A.R.A. luisteren en de aankondiging van „de Geschiedenis der moderne vakbeweging in Nederland" door Jan Oudegeest, in prachtband voor de on-proletarische prijs van f 7.— prijkt het pakkend hoofd: Saboteurs. De schuldigen worden aan de orde geroepen met behulp van de termen: „fanatici", „gewroet", „heibeltje," „lastercampagne" en meer dergelijk fraais. Het artikel culmineert in de volgende zinsnede: „Het is ook ontoelaatbaar dat een kleine groep door het voeren van systematische abstructie tracht in vergaderingen haar wil aan de leden op te leggen. Dit is niets anders dan fascisme, n.b. in naam der democratie."

Ziehier even het Fascisme aan de kaak gesteld! Onze bescheiden meening was altijd, dat het wezen der democratie berustte op onderdrukking van 't geheel door een groep die harder schreeuwde dan de rest!

Ondertusschen, dit geval heeft z'n beteekenis. Men begint eindelijk toch genoeg te krijgen van de rose politiek. Overal neemt men een streving

naar radicalisme waar, en dat die streving zich zelfs in de S.D.A.P. met al z'n bijwagens doet gevoelen, — wie ooit de A.J.C. langs de straat zag druipen, had wat dat betreft geen hoop meer —, is in elk geval een verblijdend teeken, mede omdat daardoor dit vadzig blok aan 't brokkelen gaat.

Het is alleen maar jammer dat het radicalisme juist de verkeerde kant opgaat: men oriënteert zich meerendeels naar rood. Hetgeen trouwens niet verwonderlijk is: onze tijd is sterk in constateeren, maar absoluut niet in conclusies trekken. Wanneer — zeer terecht — geconstateerd wordt dat de S.D.A.P. een lamlendige beweging blijft, is het wel begrijpelijk dat men besluit: dan vuurrood — maar weinig logisch.

Het gebrek aan logische conclusie doet zich trouwens voor in de geheele roode gedachtengang. Waar het kapitaal op schandelijke wijze wordt samengetrokken en de kapitaalbezitter van zijn overmachtspositie misbruik maakt om heele klassen te dupeeren was het zeer begrijpelijk dat de eerste reactie hierop was: de verwerping van het kapitaal, van het privaat bezit. Waar hetzelfde grootkapitaal — niet het minst dank zij de democratie — zich meester wist te maken van den staat, en aldus de eenige macht die het had kunnen controleeren aan zich onderwierp en misbruikte, is het begrijpelijk dat de autoriteit van den staat bij de niet-bezittende klassen zeer twijfelachtig werd.

En vooral dit: waar het saamhoorigheidsgevoel van volksgroepen met een eigen taal en cultuur, de vaderlandsliefde — die volgens „Het Volk" zoo gauw belachelijk wordt *) — door een verkochte pers werd gebruikt om ten bate van enkelingen den wereldoorlog te ontketenen, is het maar al te begrijpelijk dat de idee „vaderlandsliefde" weinig geliefd is. Het zijn waarlijk niet de communisten, die communisten maken!

Op die „begrijpelijkheid" berust de heele demagoochelarij van het roode gedachtensysteem. Maar men beseft niet, dat met het waschwater het kind werd weggeworpen. Worden kapitaal en nationale staat misbruikt, dan niet: wèg met het kapitaal, want dit blijft toch steeds onontbeerlijk voor de productie, niet: wèg met de nationale staat, maar: weg met de misbruiken. De eerste natuurlijke eenheid waarbinnen wij ons economisch en cultureel doen gelden is absoluut de natie, het volk; en de aaneensluiting van alle volksgroepen om gezamenlijk voor alle leden van die eenheid het hoogst mogelijk goed te verwerven, dàt is de praktische werking van de vaderlandsliefde.

Elke groep die zich op den voorgrond stelt ten koste van anderen verhindert de goede functionneering van die eenheid; daarom is elk grootkapitalisme natuurnoodzakelijk anti-nationalistisch.

Het wordt door onze roode broeders anders voorgesteld ;dit komt beter in hun kraam te pas. Maar hun systeem dat per slot van rekening stamt uit een gedachtengang die wij reeds lang ontgroeid zijn, verbrokkelt.

De half-neutrale massa die verzameld is in de S.D.A.P. begint zich te verzetten. Rose blijkt een alles behalve ideale kleur te zijn. Naar alle kanten wordt uitkomst gezocht: men eischt daden of bij rood, of bij zwart. Rood begint zijn onhoudbaarheid te toonen: de ontevredenheid in Rusland neemt hand over hand toe, en steeds hardnekkiger duiken de berichten over oproeren op. Zwart wint meer en meer veld, ondanks roode demagoochelarij en terreur. Langzaam, heel langzaam begint Nederland te ontwaken!

*) Vergeet niet: Du sublime au ridicule ce n'est q'un pas!

De Radio-Rede van Ruys.

Zoodra het bekend was, dat onze minister-president, Ruys de Beerenbrouck, in hoogst eigen persoon het volk van Nederland zou voorlichten over den economischen toestand, waren onze verwachtingen hoog gespannen. Als de Oppergod zelf van den Olympos daalt, dan moet er wel wat bijzonders te zeggen zijn, dan zullen grootsche dingen verkondigd worden.

Vol verwachting klopte dan ook ons hart toen Dinsdagavond om half acht 's minister stem begon met een krachtig: „Landgenooten".

Eerst hoorden we dat de toestand des lands zorgwekkend was. Hm, dat hadden we meer gehoord. Na verteld te hebben, welke de oorzaken waren, dat Nederland zoo erg van de crisis te lijden had, (die oorzaken waren ook al geen nieuwe kost) kwam Ruys te spreken over de oorzaken der wereldcrisis. Daar zal je 't hebben, dachten we. Nu zullen we eens precies hooren, wat er wel achter die crisis zit. De Oppergod orakelde: De tolmuren hebben 't gedaan. Dat was 't nu, wat we nog niet wisten; hoe nieuw, hoe gloednieuw, dat gezichtspunt! We zetten een verheugd gezicht. We waren wijzer geworden, maar zouden nog veel wijzer worden. Weet U al, waaraan 't protectionisme vooral is toe te schrijven? Aan het ontstaan van tal van nieuwe staten, die door kortzichtig nationalisme gedreven, industrie en landbouw kunstmatig binnen de landsgrenzen tot ontwikkeling wenschten te brengen. Juist, daar heb je 't! Kortzichtig nationalisme! Die nationalisten, die met dat vreemde waanbeeld van de autarkeia rondwandelen! Veel beter immers is 't je op het buitenland in te stellen, dan loop je tenminste de kans

om met het buitenland naar de verd.......... te gaan.

Die tolmuren dus, die brachten de boel in de war. Gevolgen: Moederland en Koloniën zijn er beroerd aan toe! Hoe is 't mogelijk? Leven wij niet in den volmachtigsten Staat, die ooit door 's menschen brein is uitgedacht, in den onvolprezen parlementair-democratischen staat? Daar komt zoo iets toch niet voor, dat kan toch niet? Waar moet dat op uitloopen?

Hierop was de taak der overheid aan de beurt. Die was pijnlijk! (Of de minister dat nu zeide, of het verslag van de Telegraaf, weten wij niet meer). Dat konden wij ons zoo echt indenken. We voelden diep met Ruys mee. 't Is geen lolletje om der menschen salarissen te moeten korten, allerlei bezuinigingen te doeten invoeren, volkstammen personen te ontslaan. (En in 1933 hebben we weer Kamerverkiezingen! Ook dat nog!) Maar laten we den boel niet vooruitloopen. Ruys zeide het volgende: „Reeds is in onze dagen de overheidsbemoeiïng uitgegroeid tot een omvang, welke de redelijke vraag doet stellen, of eene gewijzigde ordening niet tot een passende ontlasting van de regeeringstaak, met name van diens uitvoerenden arbeid, zou kunnen leiden."

Vreeselijk! wat een stoute taal. Ontzet riep ik uit: „Mijn kind, welk woord ontsnapte den wal uwer tanden?" *) Weet Ruys dan niet dat in Amsterdam op de straten staat gekalkt: Weg met den Fascist Ruys? Begrijpt hij dan niet dat de scherpzinnige en achterdochtige Tribune-redactie hier onmiddellijk allerlei fascistische strevingen achter zoekt ?Wij hopen, dat de redactie Dinsdagavond niet naar de Radio luisterde.

Na dit schokkend intermezzo wijdde Ruys zijn luisteraars in regeeringsgeheimen in. Hij legde uit hoe Nederland niet nagelaten had bij monde van zijn beste staatsburgers in internationaal milieu te waarschuwen tegen het naderend ongeluk en tegen averechtsche maatregelen, die men nam om 't ongeluk te keeren; hoe, toen dat niet hielp, het moeilijke probleem van de steun aan de bedreigde takken van bestaan aan de orde kwam. Want steun moest zoo gegeven worden, dat gezond herstel niet vertraagd zou worden. (Ziet u nu wel dat dit ministerie, ondanks al het gelaster, wel weet te regeeren, vooruit te zien. Gouverner c'est prévoir!) **) Dan de contingenteeringen. Dat is toch zoo'n lastig ding „De overheid staat hier voor de bij uitstek moeilijke taak het middel van de uitvoerbeperking zoodanig toe te passen, dat alleen het abnormale wordt geweerd." zei Ruys. Ja, ja de regeerkunst is moeilijk. En 't resultaat nihil. En dan de publieke geldmiddelen, die dalen terwijl de uitgaven stijgen. En 's lands credietwaardigheid moet behouden worden. We kregen de verzekering dat „voor de Regeering de overtuigende argumenten en luid sprekende voorbeelden welke voor de inflatie van onze munteenheid waarschuwen, dan ook niet hadden afgedaan. Zij en de Volksvertegenwoordiging, die tot de noodzakelijke besnoeiïng genoopt worden en de verantwoordelijkheid daarvoor hebben te dragen, weten deze pijnlijke taak verlicht (hier pinkten we een traan van innig medegevoel weg) door de redelijke zakelijkheid van allen, wier inzicht hen in staat stelt de feiten te onderkennen, zooals deze in werkelijkheid zijn!"

Daarop volgde de Slotbeschouwing. Ruys vertelde dat de beste stuurlui ook bij de crisis aan wal staan, dat ons land **nog** weerstandsvermogen heeft. Hoera, hoera! We leven nog. We kunnen nog wel wat voortgaan zoo. Après nous le déluge? Na ons de zondvloed? Wanneer we zuinig zijn, leeft 't onze tijd nog wel.

De werkloosheid is toch zoo naar, zei Ruys verder nog. Zoo ergens, dan doet hier overmacht pijn! die bruikbare hoofd- en handarbeid meedoogenloos afwijst. (Ook hier pinkten we een traan weg).

Ten slotte nog een beroep op aller medewerking in deez' beroerelijke tijden, die zijn geroepen om de openbare meening voor te lichten. (Dit vonden wij een onheusche insinuatie. Kom, kom! Zouden de kranten het volk voorliegen. Neen immers! Dat doen ze toch nooit!) Geen eenzijdigheid! We moeten „zonder oogkleppen door het leven gaan". De minister besloot met te vertellen dat zij hare schouders recht onder den zwaren tijd houdt, omdat zij op Gods kracht en steun mag rekenen. We willen 't hopen.

*) Homeros Odysseia V.

**) Gouverner c'est prévoir: Regeeren is vooruitzien.

Naar de Eenheid.

Roeselaere, 10 Juli.

De Dinaso-militie marcheert.

Dwars door de oude stad rukken de troepen.

In Italië, in Duitschland marcheeren ze niet flinker, niet welbewuster.

Roeselaere.

Hier deed Guido Gezelle z'n wonder-schoone verzen geboren worden.

Hier leefde Albrecht Rodenbach, de man, die z'n volk toeriep: „Wordt Soldaten", **zijn** volk, **ons volk, ons!**

Nu staan ze bij Rodenbach's graf, de eerste Dietsche soldaten. Zie ze aan en je weet het. Ze zijn bereid het offer te brengen voor volk en voor land, het offer van den eenvoudigen

soldaat, het offer van den held: het leven. Want zij weten het: hun dood beteekent leven, leven voor de Dietsche gemeenschap die komen zal na hen. Hun doel beteekent leven voor een verjongde natie, voor een herboren volk......

De kranslegging. De staf der militie treedt toe op het graf. Een eenvoudige groene krans wordt gelegd, de groet wordt gebracht en het is al voorbij.

Wat is er omgegaan in al die koppen om me heen? Denken zij ook aan de gevallenen van vroeger tijden? In Parijs, in Berlijn, in Brussel heeft men z'n onbekenden soldaat! Wij hebben er geen?

Waarachtig wel! Wij hebben de honderden, de duizenden die vielen, onbekender dan de onbekende soldaat! In alle zeeën, in alle landen rust hun gebeente, in Atjeh, in Zuid Afrika......

Vandaag mogen we niet denken aan het verleden. Het heden roept.

„Vandaag dreunt op de banen der geschiedenis der eerste stap van het marschbereide, nieuwe Dietschland"

heeft van Severen van morgen gezegd op de organisatorische voorvergadering.

Na de kranslegging, troepeninspectie. Weg! Geen tijd voor droomerijen! Het heden roept! Zie ze staan. De stok is een machtig wapen! Als nu de socies eens kwamen..... Dan marcheeren ze weg, terug langs het standbeeld van Rodenbach waar de groet wordt gebracht als men langs trekt. Soldaten werden gemaakt.

Een geweldige drukte heerscht er in de omgeving van het Station. Uit het Vlaamsche huis hangen twee vlaggen: de Leeuwenvlag en de Nederlandsche. Een Belgische heb ik in heel Roeselaere niet gezien.

In de groote schouwburgzaal zijn zeker wel een 1500—2000 menschen samengepakt om de redevoering aan te hooren die Wies Moens straks zal uitspreken. De zaal is versierd met vlaggen en doeken. Tegen de grauwe achterwand hangt een gele Leeuwenvlag uitgespannen aan weerszijden waarvan een Hollandsch en een Zuid-Afrikaansch dundoek. Aan de zijwanden heeft men een aantal doeken met opschriften bevestigd: **Tegen verbastering en verdrukking. Tegen de kapitalistische wanorde. Tegen het Democratisch bedrog.**

Aan de andere kant:

Voor een goeden staat, een recht gezag. Voor grootheid, welvaart en vrede, onder de glorie der Dietsche vlag!

Wies Moens spreekt. Ge kent hem als de dichter van „De Boodschap" van „Landing", ge kent hem uit z'n aangrijpende „Celbrieven"? Dan kent ge hem nog niet! Evenals vroeger Verriest is Wies Moens behalve dichter een zeldzaam begaafd redenaar. Twee uren lang duurde z'n rede, twee uren lang heeft hij de luisteraars medegesleept. Zoo moet in langvervlogen tijden een Demosthenes hebben gesproken, een Isocrates.

Moens vertelt van Dietschland zooals hij het wil zien, zooals hij het wil bouwen. Hij vertelt van het Dietsche kind in de Dietsche staat en hij bewijst dat een nationale eenheid ondenkbaar is en niet kan worden verkregen zonder een strijd voor een sociale eenheid, zonder de strijd voor een corporatieve staat .En hij eindigt met de woorden:

Indien men u lastert en miskent, indien men u het leven lastig maakt: houdt stand.

Indien men u broodrooft: houdt stand.

Indien men u in de gevangenis werpt: houdt stand.

Indien men u ten bloede slaat: houdt stand.

Indien men u den DOOD toebrengt: houdt stand. Dat van uit het graf uw geloof en uw wil nog spreken,

Schreeuwen tot het volk: Het moet! Het moet! Dietschland zal leven, tot het einde der tijden.

Als hij uitgesproken is breekt een onbedaarlijk tumult los. De menschen lijken gek geworden. Het orkest zet een Vlaamsch lied in, de menigte neemt het over. De Pauze wordt ingeluid.

Na de Pauze spreekt nog de arbeidersleider Juul Declercq, een korte kernachtige redevoering uit die herhaalde malen door een daverend applaus wordt onderbroken. Als Joris van Severen de bijeenkomst met een slotwoord heeft gesloten gaat men onder het zingen van het Wilhelmus en de Vlaamsche Leeuw uiteen. De Vlaamsche jeugd is de opmarsch begonnen.

Over fouten.

Als men ons verwijt ,dat wij bij 't streven naar herstel fouten maken, haalt dan met Vondel den Latijnschen dichter Virgilius aan en zegt:

Utcunque ferent ca fata minores
Vinret amor Ratriae. (Aeneis VI 823)

hetgeen Vondel vertaalt door:

't Zij dat nakomeling dit laken zal of loven,
De liefde tot het volk en vaderland sta boven!

In de middelen kunnen wij falen, het doel blijft onaangetast.

Men reken de uitslag niet, doch telle het doel alleen.

Waaruit evenwel niemand mag afleiden dat het doel de middelen heiligt!

't Kan verkeeren.

In zijn werk over den Staat zegt Platoon in 't eerste boek, hoofdstuk XIX:

„De grootste straf voor hem die niet zelf regeeren wil, is geregeerd te worden door iemand die slechter is dan hij. En 't wil mij voorkomen, dat de notabelen uit vrees daarvoor regeeren, àls zij regeeren. Dan nemen zij de heerschappij op zich, niet omdat het hun ten voordeel strekt, noch omdat zij zich er wel bij zullen bevinden, doch omdat het noodzakelijk is en zij geen menschen hebben die beter zijn dan zijzelf of ook maar gelijk aan henzelf, wie zij het bewind zouden kunnen toevertrouwen. Daaruit volgt dat, indien er een stad ware door louter goede menschen bewoond, men elkander het niet-heerschen zou betwisten, gelijk nu het heerschen. En duidelijk blijkt daaruit, dat **de ware heerscher van nature niet op eigen belang uit is, doch op 't belang van hen, die hij regeert.**"

Schoon ideaal! Wat is er thans, in de huidige staats-„ordening" van over? Een kleine kliek van beroepspolitici, van onmogelijke middelmatigheden, die echter wat men noemt „handige jongens" zijn als 't op eigen voordeel aankomt, staat aan de Staats-ruif en bevoordeelt eerst zichzelf en dan familie en vrienden.

Als regeeren zeggen wil, verantwoordelijkheid dragen en durven dragen, dan zou men, als men Platoon's stelling — van de stad vol goede lieden en de strijd om niet te behoeven te regeeren — om mocht keeren, gelooven dat wij in zoo'n stad van louter goede lieden woonden! Heeft men ooit laffer spel aanschouwd van het van zich afschuiven van verantwoordelijkheid der regeeringsdaden, dan in het parlementair-democratisch stelsel? Het stelsel van de ontkenning van 't ware gezag?

Wanneer komt de groote, ware heerscher?

Platoon's ideaal, om orde te scheppen in den chaos van 't heden?

Onordens al genoeg, laat orden eens beginnen.*)

———

*) Hooft: Geraerdt van Velzen 770.

Handhavers van 't Gezag of Leve de vrije meeningsuiting.

Combien de temps, Seigneur, combien [de temps encore
Verrons-nous contre toi ces méchants [s'élever? [1])

Zondagmiddag. Groote communistische betooging in de binnenstad. Veel spandoeken, veel geschreeuw. 't Geheel in hooge mate onaesthetisch. Er was veel volk op de been. De stoet werd dan ook (!) begeleid door politieagenten te paard en te voet.

Zooals reeds gezegd werd, de optocht bracht geluid voort, zij spreekkoorde. Nadat onze ooren eenigszins gewend waren geraakt aan het vreemde geloei dat uit de kudde opsteeg, begon het tot ons door te dringen, wat er eigenlijk geroepen werd.

Nu eens barstte een der betoogers los en riep: „Wie redt ons uit de klauw", waarop de rest inviel met een: „Van rood, wit en blauw?"

Beleediging van de nationale kleuren. Maar de politie reed er naast en begeleidde en beschermde den stoet.

„For Brutus is an honourable man
So are they all, all honourable men." [2])

Dan weer riep er een: „Wie maakt onze centen zoek?" en de heele troep brulde verrukt: „Ruys de Beerenbrouck."

Beleediging van het hoofd der regeering!

Maar rustig reed en liep de politie naast den stoet, begeleidde en beschermde de optocht.

Combien de temps, Seigneur, combien de temps encore.......

Onze ministerpresident draagt geenszins onze bewondering weg, noch onze liefde. Wij breken hier geen lans voor hem, integendeel. Doch dat het ambt dat hij bekleedt, het hoogste staatsambt straffeloos onder de oogen, der politie wordt beleedigd, dat de politie doodbedaard de beleedigers begeleidt en beschermt........! de politie, handhaafster van het Gezag! Ach ja, de vrije meeningsuiting!

Hoe lang nog, Heer, hoe lang nog?

Moge spoedig de tijd komen, dat in vervulling ga de wensch:

Qu'ils pleurent, ô mon Dieu, qu'ils frémissent de crainte
Ces malheureux..... [3]).

en dat het tuig van Gods aardbodem wordt weggevaagd.

———

[1]) Racine. Athalie 810—811:
Hoe lang nog, Heer, hoe lang nog, zullen wij die schurken zich tegen U zien verheffen?

[2]) Shakespeare. Julius Caesar:
Want Brutus is een achtbaar man,
Dus zijn zij allen, allen achtbare lieden.

[3]) Racine. Athalie 827—828:
Dat zij weenen, o mijn God, dat zij sidderen van vrees, die rampzaligen........

Afdeelingsnieuws.

Door een ietwat eenzijdige activiteit onzer roode broeders dragen sommige deelen van dit afdeelingsnieuws een eenigszins strijdlustig karakter. Hetgeen trouwens van militairisten en Matteotti-moordenaars te verwachten is!

AMSTERDAM. Gedurende de eerst helft van de maand is propaganda gevoerd, voornamelijk voor de vergadering van 16 Juli. Hieronder doen wij het episch verslag volgen door een lid van de afd. Amsterdam over deze vergadering geschreven:

Man tegen man.

Wie zal mijn pen zoo versnijden, dat ik voldoende dramatisch kan schilderen wat mijn netvlies beroerd heeft.

Woorden zijn te net en zinnen te burgerlijk om uit te drukken, welk diep verfoeilijk gepeupel een aanval, een aanval, zeg ik, neen, een laffe overval heeft gedaan op onze vergadering van 16 Juli. Feitelijk is inkt een veel te schoone vloeistof om daarmee in sierlijke krullen het woord communist te schrijven. Edoch, somtijds zijn wij gedwongen vuile werkjes op te knappen.

De vergadering zelf verliep uitstekend. De kameraden Renema en Stolte hielden beiden een voortreffelijke redevoering. Nauwelijks was echter de pauze ingegaan, of hoor, een alarmkreet schalt. Wapengekletter weerklonk en wie doofstom zou geweest zijn, zou nog geknipoogd hebben van de felle flitsen, die de goedgepoetste messen in het avondlijk duister uitstraalden. Welluidend ruitengekletter wekte gedachten aan milde aardbevingen. Lichten gingen uit. Dit was echter geen storing, veroorzaakt door laksheid van het gemeentepersoneel. Deze lampen waren genekt, daar dit toch altijd nog makkelijker gaat met lampen dan met fascisten. Vol belangstelling rees de vergadering als één man op en stormde, het bestuur voorop, naar de ingang. Gelijk wanneer een ontzaglijke kudde buffels met ontstuimig geweld voortrent over heuvelen en door dalen en dan de grond dreunt onder het gedaver der hoeven en niets kan weerstaan aan hun kracht, zoo stormden onze mannen vooruit met van strijdlust vonkende oogen, gezwollen voorhoofdsaderen en trillende neusvleugels. Het „zwart front" daverde als een veelgalmige echo door het vergadergewelf. Zoo groot was de aandrang der fascistische verdedigers, dat zij niet allemaal tegelijk de deur doorkonden en een kluit van krijgers zich ophoopte en rondwielde als een kolkende zee. In een minimum van tijd werd van de Moscovieten Moscovisch gebak gemaakt.

Slagen vielen in zulk een snel tempo, dat de op- en neergaande vuisten niet te zien waren. Vuisten als stalen hamers sloegen zooveel gaten in koppen, dat de gangvloer een rood tapijt leek ter eere van onze gasten, die alhoewel imperialistisch jegens ons gezind, toch de meest edele deelen van hun lichaam ter tuchtiging aanboden. Ik zag een kameelgele communistenrug zich krommen en inschrompelen als een kinderballon. Ik zag een communist verdwaasd ronddolen, roepend: „Ik geef mij over". Zijn hoofd was lek geslagen. Beenderen kraakten, vel scheurde ritselend, zware vloeken daverden donderzwanger langs de muren. Een zware gasbuis, ging rusteloos als een zuigerstang heen en weer, zonder iemand te raken natuurlijk. Voor de menschen op straat was het echter een effectvol gezicht zooveel jakhalzen een pleeraampje te zien vernietigen. Het gevecht was zoo hevig en zoo fel, dat het de moeite waard werd geacht, ook eenige agenten van politie het hunne te doen bijdragen aan dit leekenspel. Deze kwamen in ijlmarsch langs omweg aangemarcheerd. Voor echter het S.D.A.P. legertje aankwam, was in 't rotte brein van een groote poen de gedachte opgekomen, de fietsen in het water te gooien. Dit gebeurde. Belletjes bobbelden en zware golven modder stegen omhoog en verspreidden zoo een verpestende stank, dat de gracht in een minimum van tijd ontruimd was. Nu begon een zeer schoone hengelpartij bij kunstlicht. Op een vraag van een onzer of de drenkelingendreg mocht gebruikt worden, om de fietsen op te pikken, antwoordde de desbetreffende agent met de volgende schoone woorden: „Indien je even uw verstand gebruikt, voor zoover aanwezig, zoudt u zooiets niet vragen." Dit was mooi gezeid en de moppentrommelaar van het „Volk" mag met voldoening op de vruchten van zijn arbeid neerzien. De goede ondergrond des politieagents harten kwam echter boven en hij deed eenige waardevolle mededeelingen. Onder gejouw van schooiers, lampepitten, droomdieren en communisten kwamen de fietsen één voor één op de wal. Voor dit geteisem (de communisten natuurlijk) kan ik nog steeds geen goede naam vinden. Het moet iets zijn van moeraskoorts en kopergroen.

Alles bij elkaar is de avond heel vruchtbaar geweest en zeker tot voldoening van onze lezers kunnen wij meedeelen, dat eenige communisten op het politiebureau moesten verbonden worden.

ALBLASSERDAM. Hier is kort geleden een afdeeling van de F. J. B. opgericht. Door een misverstand verschijnt dit bericht eerst nu. Voorzitter van de afdeeling is Kam. M. Buizert. Secretaris G. Quispel. Adres E. 122, telefoon: Kinderdijk 14. Penningmeester: G. J. van Lindonk.

Zaterdag 23 Juli wordt hier een groote landdag gehouden. Sprekers zijn de kam. Baars, Hol-

lander en v. Knotsenburg. De redevoeringen zullen met behulp van luidsprekers worden versterkt.

Het toegangsgeld bedraagt 10 cent.

DEN HAAG. Deze afdeeling groeit snel. Het bestuur moest dientengevolge een uitbreiding ondergaan en is nu als volgt saamgesteld:

G. A. Larsen v. Neerland, voorzitter.

W. F. Kools Jr., secretaris. Gev. Deynootweg 176. Tel. 555866.

F. Guinee, penningmeester.

P. Kooperberg, organisator propaganda.

Th. Stienesen, vendelcommandant.

H. Heytveldt, 2e secr.-penningmeester.

P. Zeller, uitv. propaganda Commissaris.

Het colporteeren heeft in den Haag groot succes. Twintig onzer kameraden, die per fiets naar de vergadering te Overschie waren gegaan zijn slaags geraakt met een aantal communisten, die den buitengewonen moed hadden hen in driedubbele overmacht aan te vallen. In Delft had een gevecht plaats waarbij een der kameraden een messteek kreeg, een ander inwendige kneuzingen opliep, doordat een aantal communisten hem tegelijk bewerkte.

De Moscovieten echter zijn er niet zonder kleerscheuren afgekomen. Meer dan tien van hen zulllen nog lang onaangename herinneringen aan deze escapade meedragen. Hun handelwijze is echter niet in staat de groei te remmen van de Haagsche afdeeling, die dagelijks in aantal toeneemt. Wanneer zal het tot de roode heeren doordringen dat een zóó strijdlustige werkwijze in flagranten strijd is met hun „broederlijke" principes?

ROTTERDAM. 6 Juli werd in Rotterdam een nieuwe afdeeling opgericht. Voorloopig zullen de kameraden vergaderen samen met de afd. Rotterdam van den A.N.F.B. onder leiding van kam. Wehrmeyer. Na 11 Augustus zal de F.J.B. zijn eigen vergaderingen houden onder leiding van kam. Speyer (Diergaardelaan 48 A). Deze vergaderingen zullen 's Maandagsavonds plaats vinden. Op nader vast te stellen tijden zal in de localiteiten van de Vrijw. Burgerwacht geoefend worden. Secr. Penningmeester van de nieuwe afdeeling is kam. E. S. Gerstel, Mathenesserlaan 392.

DELFT. De verhouding tusschen Zwart en Rood wordt met den dag scherper. De conflicten tusschen de twee bewegingen nemen toe, dit feit is echter niet in staat aan de activiteit van deze afdeeling afbreuk te doen.

Verschillende kameraden zijn te Overschie en Schiedam gewond. Hoelang zullen onze brave burgers voortdommelen in de meening dat het roode gevaar nog ver af is?

Het „Zwarte Huis" staat voortdurend onder politiebewaking evenals de woning van den afd. leider, Kam. Damsté, waarvoor dag en nacht samenscholingen plaats hebben.

Ook Kam. Damsté zelf geniet politiebescherming, een allesbehalve overbodige weelde, waar hij bij het roode publiek zeer weinig populair is.

HAARLEM. Woensdag 13 Juli hield deze jonge afdeeling in samenwerking met de afd. Amsterdam een vergadering onder leiding van Kam. Menke. Kam. Stolte sprak hier over „De Toekomst van de Natie". Na de vacanties, wanneer alle leden weer aanwezig zijn, zal opnieuw een dergelijke vergadering, op grooter schaal worden uitgeschreven.

Adressen afdeelings-secretariaten:

Amsterdam: Postbus 50, Oost.
Arnhem: Nicolailaan 21.
Alblasserdam: E 122. Tel. Kinderdijk 14.
Deventer: Snippelingsdijk 8.
Delft: Oude Delft 8.
Eindhoven: Binnenpad 42.
Den Haag: Gevers Deynootweg 176.
Haarlem: Kleverparkweg 9.
Groningen: van Speykstraat 5.
Maastricht: St. Bernardusstraat 8.
Utrecht: Vereenigingsstraat 10.

Correspondentschappen:

Oude Horne: F. Nieuwenhuis, p.a. G. de Jong (winkelier).
Oldenzaal: C. de Bruyn, Kerkplein 6.
Haren: J. Z. Holthuis.

In Dordrecht, Papendrecht en Lekkerkerk mogen we binnenkort de oprichting van nieuwe afdeelingen tegemoet zien.

Wij winnen veld!

Een nieuwe Rubriek.

Op initiatief van eenige leden is besloten een vragenrubriek in te stellen. Dikwijls worden ons vragen gesteld over het Fascisme in 't algemeen, over het Nederlandsche Fascisme in 't bijzonder die lastig te beantwoorden zijn. Zend die vragen in, het adres is bekend. Natuurlijk is er een grens: iemand die de houding van het Fascisme tegenover de regenproeven van Dr. Veraart zou willen weten (die vraag is voorgekomen!) zal zelf het antwoord moeten bepalen. Zonder echter in dergelijke àl te kleine détails te treden, bestaan er nog genoeg punten, die nog niet door ieder volkomen beheerscht worden.

Leider van deze rubriek is de Haagsche afdeelingsleider G. A. Larsen van Neerland.

Ondergeteekende:

....
(Naam en Voorletters in drukletters)

Straat en Huisnummer:

....

Woonplaats:

....

wenscht zich te abonneeren op het „Fascistisch Studieblad voor de Nederlandsche Jongeren" à 65 ct. per kwartaal franco thuis

voor den tijd van*) ....
tot wederopzegging*)

Datum:

....

Handteekening:

....

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.